

Prima mea carte
cu
Povești

Scufița Roșie

voia să poarte altceva pe cap, i-au spus Scufița Roșie.

Într-o zi, mama ei i-a zis:

– Fetița mamei, iată o bucată de cozonac și o sticlă cu vin, du-le bunicii pentru că e bolnavă și slabă, ca să mai prindă puteri. Pleacă înainte de a se încălzi prea tare și vezi să mergi frumos, și nu alerga, să nu cazi și să spargi sticla, să rămână bunica fără vin. Când vei intra în odaie, nu uita să spui frumos „Bună dimineață“ și să nu scotocești prin toate colțurile.

– Așa voi face, a zis Scufița Roșie.

Bunica locuia în pădure, cam la o jumătate de oră de mers din sat. Când a ajuns Scufița Roșie în pădure, s-a întâlnit cu lupul. Dar fata nu știa ce fel de lighioană e lupul, așa că nu i-a fost frică de el.

- Bună ziua, Scufița Roșie, a zis el.
- Mulțumim dumitale, lupule.
- Încotro așa de dimineață, Scufiță Roșie?
- Până la bunica.
- Și ce duci sub șort?

NBBRIS

– Cozonac și vin; ieri am copt cozonacul și-l duc bunicii, care e bolnavă, să mănânce și ea, ca să mai prindă puteri.

– Unde stă bunica ta, Scufiță Roșie?

– Dacă mergi de aici un sfert de oră prin pădure, ajungi la cei trei stejari, acolo unde e casa ei; în spate sunt nucii aceia, știi tu, a zis fetița cu scufiță roșie.

Lupul s-a gândit: „Fragedă cum e fetița asta, ce mai bucătică bună ar fi, nu ca baba. Dar cum să fac să pun laba pe amândouă?“. A mers ceva timp alături de fată, apoi a spus:

– Ia privește ce flori frumoase sunt de jur împrejur, de ce nu te uiți la ele? Mi se pare că nu auzi nici păsărelele ce frumos cântă. Mergi drept înainte, parcă te-ai duce la școală, și ce veselie e prin pădure!

Scufița Roșie a ridicat ochii și când a văzut cum jucau razele soarelui printre crengile pomilor și în preajmă erau numai flori, s-a gândit: „Să-i duc bunicii un buchet de flori, știu că o să-i pară bine. E devreme și am când să ajung la ea“. S-a abătut din drum și a luat-o prin pădure, ca să culeagă flori. Cum rupea o floare, i se părea că mai încolo e alta și mai frumoasă și alerga să o rupă și pe aceea; și aşa se adâncea tot mai mult în pădure.

În acest timp, lupul s-a dus de-a dreptul la casa bunicii și a bătut la ușă.

– Cine e acolo?

– Scufița Roșie îți aduce cozonac și vin, deschide ușa, bunicuțo!

– Apasă pe clanță, că sunt prea slabă și nu mă pot scula.

Lupul a apăsat pe clanță
și ușa s-a deschis.

S-a dus de-a dreptul la pat, unde zăcea bunica și a înghițit-o. S-a îmbrăcat apoi cu hainele ei, și-a pus o scufiță pe cap și s-a culcat în pat trăgând perdelele.

În vremea asta, fetița cu scufiță roșie alerga după flori și, după ce a adunat cât putea duce, și-a adus aminte de bunica și a luat-o spre casa ei. S-a mirat când a găsit ușa deschisă, iar când a

NRR

intrat în odaie, i s-a părut că simte ceva ciudat și s-a gândit: „Ei, Doamne, de ce mi-o fi astăzi frică? Altă dată mi-era aşa drag să stau la bunica!“. A spus „Bună dimineață“, dar nu i-a răspuns nimeni. S-a dus apoi la pat și a dat perdelele la o parte: bunica stătea în pat, cu scufița trasă pe obraz.

– Bunico, bunico, de ce îți sunt urechile aşa de lungi?

– Ca să te aud mai bine.

– Bunico, bunico, de ce ai ochii aşa de mari?

– Ca să te văd mai bine.

– Bunico, bunico, de ce ai mâinile aşa de mari?

– Ca să te pot apuca mai bine.

– Dar de ce ți-e gura atât de mare?

– Ca să te pot înhăța mai bine.

Cum a spus lupul vorba asta, a sărit din pat și a înghițit-o pe biata fetiță.

